

BROUCI

ILONA BERGMANNOVA

triton

68

ilustrace:

LIZA HONCHARENKO

SLUNÉČKO SEDMITEČNÉ

Není nikdo, kdo by ho neznal, a každý ho má rád. Malého broučka s červenými krovkami zdobenými sedmi černými tečkami. Někdo mu říká sluníčko, jiný beruška či berunka. V minulosti lidé věřili, že sedm teček slunéčka sedmitečného je symbolem štěstí. Nejvíce ho však mají rádi zahradařníci. Dospělé slunéčko i jeho larvy se totiž živí mšicemi, které sají šťávu z rostlin a ty pak vadnou a chřadnou. Malé slunéčko za jeden den zničí až padesát mšic a jeho larvy během svého života dokáží spořádat mšic dokonce několik stovek.

Text © Ilona Bergmannová, 2023
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2023
Illustrations © Liza Honcharenko, 2023
Cover design © Markéta Vydrová, 2023

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
v Praze roku 2023 jako svou 2833. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Dana Julie Moravcová.
Ilustrace Liza Honcharenko.
Grafický návrh a obálka Markéta Vydrová.
Sazba Vladimír Vyskočil – Koršach.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-147-5

CHROBÁK (HOVNIVÁL)

Chrobák je zajímavý brouk se širokým tělem modročerné kovové barvy, jehož lesklé krovky jsou podélně rýhované. Ke svému životu potřebuje kravský nebo koňský hnůj, zvířecí trus, hnilíci houby, případně mršiny. Lidově se mu proto říká hovnivál. Na jaře samičky vyhrabou podzemní chodbičky, které zaplní trusem, určeným pro potravu larev. Ze zakuklených larev dospělý brouk vylétne až příští rok na jaře, nejčastěji v červnu. Za letu chrobák – nebo, chcete-li, hovnivál – vydává slabý bručivý zvuk.

ZLATOHLÁVEK ZLATÝ

Robustní kovově zelený brouk s několika nepravidelnými příčnými proužky a skvrnkami bílé barvy s krásně bronzovou spodní částí – to je zlatohlávek zlatý. Jeho největší zvláštností je to, že létá se zavřenými krovkami. Spodní blanitá křídla má schovaná ve štěrbinách pod nimi a v letu tak získává nezaměnitelný tvar. Často ho můžeme vidět v zahradách, kde si pochutnává na pylch květů, především růží a bezu. Larvy zlatohlávka zlatého žijí v trouchnivějícím dřevě či v kompostech.

ŠKVOR OBECNÝ

Škvor obecný je 1 až 2 cm dlouhý. Žije na loukách, v lesích i v lidských obydlích. Je kaštanově hnědý a jeho typickým znakem jsou klíštky na konci zadečku. Právě ty jsou důvodem rozšířené pomluvy o škvorovi – klíštky mu neslouží k tomu, aby někomu prokousl ušní bubínek, jak jsme to slyšeli vyprávět, když jsme byli malí. Pomocí klíštek škvor jen v případě nebezpečí zastrašuje nepřítele, lidskou pokožku však ohrozit nemůže. Klíštky jsou také potřeba k rozvinutí a zase složení létacích křídel, která má uložena pod krátkými krytkami. Jenže náš škvor obecný velice nerad létá. Prostě to vůbec nepotřebuje.

PRSKAVEC

Pochází z početné rodiny všech druhů střevlíků a na první pohled vypadá jako úplně obyčejný brouk. Jeho obranné schopnosti mu ale může závidět leckterý superhrdina. Ve svém zadečku totiž skrývá zvláštní komůrku, ze které v případě ohrožení dokáže za velmi přesného zaměření vystříknout na svého protivníka horkou, odzbrojující směs. Vystřelování – prskání – je nejen dobře slyšitelné, ale nad zadečkem prskavce se v tu chvíli objeví i malý obláček páry. Tento unikátní způsob pomáhá nevelkému broukovi zahnat nejen hmyzí útočníky, ale i o hodně větší žabu nebo hejno mravenců.

